

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 3 ГОДИНА XVII 2008 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Мнения на
новото поколение
проповедници

ПРИСЪСТВИЕТО
НА ЦЪРКВАТА В
СЪВРЕМЕННОТО
ОБЩЕСТВО

Четете на стр. 4

Доклад на ООН -

10 ТЕМИ, ПО
КОИТО СВЕТЪТ
ТРЯБВА ДА
ЗНАЕ ПОВЕЧЕ

Четете на стр. 2

СИЛОВИ
ГРУПИРОВКИ
И БОЖИЯТА
СИЛА

Четете на стр. 5

българската адвентна телевизия с амбициозна програма

Ивайло Томанов

Две години преди началото делегатското събрание на събора на СЦАСД единогласно реши да бъде учредено телевизионно студио като част от световното семейство на Норе Channel. Основните насоки, дадени от ЕАД и последвалата кореспонденция с дивизионните служители, улесниха българския съюз да подкрепи усилията на шепата ентузиаста. Така се роди първата официално заснета програма на 5 юни 2006 г. Екипът

Една година навърши Норе Channel - България. Началото на редовните излъчвания постави предаването на 10 март 2007 г. с говорител п-р Цанко Митев. За годишнината с амбициозни идеи дойде Кендъс Торп от борда на директорите на Норе Channel.

от доброволци осъзна, че е необходимо да се работи по подготовката и излъчването на редовни предавания. Съгласно сега действащия Закон за радио и телевизия в Република България това може да стане само в мрежата на Интернет.

След няколко организационни срещи и сериозни технически консултации екипът си постави за цел да започне излъчвания на живо. До днес са регистрирани над 65 000 влизания в сайта www.sdabg.tv.

Екипът е от млади и посветени хора,

които с готовност жертват време и сили, за да бъде Норе Channel - България широко отворен прозорец между църквата и обществото. Изграждането на тази двупосочна връзка подтикна някои членове на екипа да преосмислят отношението си към Исус. Поредицата от благословения започна с кръщаването на петима от тях. Дойдоха и първите насърчителни отзиви от отделни вярващи, малки групи, църкви с и без проповедник, от български зрители в чужбина, от други християнски общества.

С помощта на Кендъс Торп започва планиране на заснемането и излъчването на близо 100 нови програми в края на годината.

Ивайло Томанов,
директор на Норе Channel - България

Още за Норе Channel - България на стр.2

НАСКОРО проведено социологическо проучване разкри, че „81% от 18 до 25-годишните заявяват, че „забогатяването е най-важната им цел в живота“. Втората по важност, според изследването, е „да станеш известен“.

Проучването, проведено от Gallup, разкрива, че 55% от запитаните твърдо застават зад заявлението „Мечтая да стана богат“.

Най-красноречиви са резултатите от годишното социологическо проучване, направено от Калифорнийския университет, според което младите хора, които смятат, че е „жизнено-необходимо“ или „изключително важно“ да бъдеш „с много добро финансово състояние“, са се увеличили от 41.9% през 1967 г. до 74.5% в наши дни. Иронията се крие в това, че категорията „развиване на значима житейска философия“ е загубила значението си. Одобренето

към нея се е срунало от 85.8 % през 1967 г. до 45% през 2005 година.

Комичен е фактът, че не е необходимо да се правят каквито и да е социологически проучвания, а просто да се гледа един епизод на Music Idol, за да се осъзнае, че мнозина в днешното поколение са буквално обсебени от славата и жаждата за успех до такава степен, че са склонни към радикално груба самозаблуда. Мнозинството е крайно убедено в своите „способности“, в ума на повечето от „кандидат-звездите“ дори за миг не проблясва фактът, че не притежават абсолютно никакъв певчески талант. Никакъв! Всъщност тяхната тотално заслепена вяра в обратното и проузмицачото от нея още по-тотално унижение (което като че ли само ние и съдиите виждаме) са на практика основата, на която е стъпил така обичаният от масите телевизионен шоу формат.

Смятам, че само това би могло да се

очаква от цяло едно поколение, възпитано в духа на ерата „високо самочувствие на всяка цена“, в която всеки един е получавал своята ежедневна порция насърчение, поощрение и възхвала без значение какво и как е показал. Оказва се, че днес най-страховитото, което може да ти се случи в живота, е да се провалиш в самоизявата си пред другите. Вредата от всичкото това излишно самочувствие непременно води до изкривяване на представата ни за реалността. Личността е издигната в такъв култ, че въпросът „Как да изявя себе си?“ се е превърнал в обсебващо натрапчива свръхценна идея, която никога не би се явила с такава сила в съзнанието на човек, възпитан с факта, че околният свят е мозаика, с който трябва да се съобразяваш. И точно тук се крие същността.

Продължава на стр.2

Въпреки международните усилия, за стотици хиляди души в Дарфур, Судан дори набавянето на ежедневната порция вода остава непосилен проблем.

10 теми, по които светът трябва да знае повече

Департаментът по обществено информиране към ООН публикува списък, озаглавен „Десет теми, за които светът трябва да знае повече“.

Списъкът е традиционен и се формира с цел да се привлече вниманието на държавите към проблемите, които според ООН представляват опасност за човечеството, но поради различни причини те не са достатъчно добре оценени.

Тази година в списъка на ООН са трите горещи точки - Афганистан, Судан и Уганда.

Военните конфликти прозират в още една точка от списъка - проблемът с войниците момичета. Става въпрос за девойки, които насилствено се въвличат във военните конфликти или като участници във бойните действия, или като секс-робини.

В списъка с проблемите попадат и две опасни болести. Това са маларията, която продължава да

убива ежегодно повече от милион души по цялата планета, и птичий грип, както и опасността от пандемия на това заболяване.

Друг важен проблем на човечеството според ООН това е наличието на 15 милиона души, които не са защитени от никакви закони и държавност. Като цяло става въпрос за хора, които живеят в зоната на конфликтите, бежанци и емигранти.

Сред десетте горещи проблема попадат още климатичните промени, които довеждат до все по-чести и по-силни природни стихии и бедствия. В доклада на ООН се отбелязва, че хората започват да възприемат природните бедствия като нещо нормално и обичайно.

При публикуване на списъка се подчертава, че десетте теми не са подредени по значимост и са еднакво важни за света.

MUSIC IDOL - слава, успех и... самозалъгване

Продължава от стр.1

Когато загърбим реалността и нуждата от това да се подчиняваме и съобразяваме с нея, естествената последица е самоизолация на личността, която свива представата ни за света дотам, че не ни интересува нищо друго, освен нещата, свързани пряко с нас самите, освен собствения ни двор и боклука, който сме складирали в него. Автономността на Аз-а също така превръща личността в арбитър на истината. С други думи, онова, „Което е истина за мен“, се превръща в единствена и крайна база за определянето ѝ. Свикваме да наричаме нещата достоверни и истинни единствено и само въз основа на личните си мимолетни преживявания, повърхностен начин на живот и още по-повърхностни чувства. По този начин се измъкваме от нуждата да се подчиняваме на изначален неограничен авторитет извън пределите на ограничената ни личност, чрез чието мнение да анализираме, разбираме и да определяме как да общуваме с истинския свят. Така старата максима „Светът това съм аз“, облечена в позакърпените дрехи на самозаблудата, става все по-обичайна гледка по модните улици на съвременната попкултура. А в нея, в същата съвременна поп култура хората си сътворяват своя лична реалност като за тухли ползват онова, което им се пробутва за мода и съвременен стил на живот, а за спойка ползват собствената си „звездна“ представа за самите себе си. „Защото го заслужавате!“ е налудничавата мантра, с която

съвременните хора започват и приключват деня си.

И какво от това, веднага пита някой? Култура, която насърчава хората да се откъждестват с реалността, не може да ни предложи нищо повече от личния опит и чувства. Те обаче безнадеждно ще гравитират все повече и повече към крайните „преживявания“, които ни се гарантират най-добре с дрога и неограничена сексуалност. А целта на живота ни ще се свива до безкрайното придобиване на неща и в крайна сметка единството на разум и чувства ще бъде окончателно загубено. В подобна култура животът се живее „днес и сега“, а въпросът за смисъла и значението му не съществува. Това е хедонизъм във възможно най-чистата му форма, а всяка хедонистична култура си е измислила умопомрачаваща купчина от фалшиви преструвки, които имат една-единствена цел да държат хората възможно най-далеч от Бога.

Всевластието на личния интерес неусетно подменя личното щастие, удоволствие и мир. Нищо чудно, че живеем всред океан от депресирани хора. От историческа гледна точка това е моментът, в който няколко световни цивилизации са били заличени от лицето на Земята. Все още ли питаме „и какво от това“? Около нас почти не виждаме интерес към онези, неща които са служили за общото добро - дейности, които са основали и изградили продуктивното общество. Вместо това всяка капка социална енергия се влива все по-настървено и настървено в

уталожването на незадоволимия апетит на егоцентризма.

Като Христови последователи, живеещи в реалностите на съвременното общество, трябва да се интересуваме от условията в същото това общество. Когато осъзнаем коя е деструктивната посока Църквата трябва незабавно да изкрещи в опита си да предпази хората, в опита си да ги насочи към Христовия свят. Ето това е да споделяш Евангелието.

Когато не преставаме да говорим за истината в култура, която така умело се самозалъгва, може би някак си ще успеем да ѝ помогнем да приеме вестта за Исус. А за мнозина вътре в самата църква присъствието на истината също може да се окаже стимул за изоставяне на нарцисичната представа за света. Противно на онова, в което мнозина вярват, Евангелието не е красива притурка на добре живян живот. За да станеш Христов последовател, се изисква напълно нова ориентация, която възстановява правилните взаимоотношения между личността и реалността. Тогава подозрителната роля на самоизтъкването изчезва и последното, което би ни хрумнало, е да се превърнем в поредните „звезди“ на сцената на Music Idol.

Майкъл Крейвън, президент на организацията Center For Christ and Culture. Крейвън е смятан за един от водещите „културни апологети“, предлагащи съвременен библейски отговор на редица културни течения, които се стремят да оформят моралното и философското мнение на съвременния човек.

Православни чакат от 5 месеца края на света

Членовете на православна секта, които прекараха последните пет месеца откъснати от света в скривалище, очаквайки края на света, започнаха да напускат убежището, което заплашва да се срути, предаде АФП.

Това съобщиха представители на прокуратурата на Пензенска област, на 500 км. югоизточно от Москва.

„В резултат на преговори седем жени приеха да напуснат затвора си. След което бяха прегледани от лекар и се разбра, че няма опасност за здравето им“, каза един от следователите.

Продължават преговорите с още 28 души, сред които 4 деца, затворени в къщата. Малко по-рано представител на местните власти заяви, че тяхното скривалище ще се срути под тежестта на натрупалия сняг, и добави, че спасители и полицаи са на пост там 24 часа в денонощието.

35 членове на сектата се укриваха недалеч от село Николское, очаквайки през май 2008г. идването на края на света.

Вярващите заплашват, че ще се взривят, ако някой се опита да ги принуди да излязат от укриването си на дъното на дъно, където са убедени, че ще могат да оцелеят след края на света.

Въпреки студа, те отказват да излязат и не пускат и децата, независимо от призивите на властите, включително и църковните.

Те се считат за единствената истинска православна църква. Преди това са живели мирно в село Николское, като отказвали да ползват съвременни придобивки, например ток и телефон.

РИА Новости

българската агвентна телевизия...

Продължава от стр. 1

Една година след старта на Норе Channel - България равностепенката е:

- Излъчени над 100 предавания;
- Зрители от 31 страни;
- 17 евангелизации;
- Излъчване на летните лагери на църквата;
- 32 семинара;
- 7 детски програми;
- 4 музикални програми;
- Програми от Пазарджук, Кюстендил, Русе, Варна, Пловдив, Габрово, Стара Загора, Севлиево и Гоце Делчев;
- Диск с 14 програми и класически концерт.

Продължава от бр. 2

Р. Пол Стивънс твърди, че Новият Завет ни предлага три вълнуващи модела за подпомагане на местната църква.

Първият модел е „подвижната семинария“. Той цитира апостол Павел, който използва своите мисионерски пътувания като възможности за подпомагане по време на движение. Като се оръждава с хора, които след време могат да го заместят, Павел започва с Варнава, а след това със Сила. После идват Тимотей в Листра, Акила и Прискила в Коринт, Ераст в Ефес, Сосипатър, Аристарх и Секунд в Северна Гърция и Гаи в Дервия.

Вторият модел е „отвореното училище на пазара“. Дългите престои на Павел, особено в залата на Тирана, са негов прототип. Там, по седем часа на ден, той обучавал местните християни за евангелизация и работа с миряните (Деяния 19:9, 10).

Третият модел е „работа и семинар на отдалечено място“. За него се говори в Евангелието на Марко. Описано е как Исус включва учениците си в активна дейност, след което се оттегля с тях за размисъл, оценка и по-нататъшни наставления, а после отново ги повежда. Въпросът е: възможно ли е тези модели да се осъществят без инцидентивата на пастора?

Освен това, че пасторът дава всичко от себе си, за да подготви членовете, отправна точка за въвеждането на горните модели е откритието, че църковният член е вече служител. Често в проповеди и църковна литература се създава впечатлението, че човек би могъл да стане служител или че трябва да е служител и в резултат на това членовете прекарват доста време, опитвайки се да получат някаква длъжност. Смятат, че ако заемат такава или извършват благодетелна дейност, ще бъдат служители. Обичайният резултат от подобен вид законничество е вината и неудовлетворението.

Според библейското учение обаче християните са служители. Интересно е, че дори на вярващите в коринтската църква, разкъсвана от вътрешни противоречия и включваща в себе си мнозина неморални, горди и лицемерни християни, не им е казано: „Вие можете да сте Христово писмо.“ Павел им пише: Вие „сте Христово писмо“ (2Кор. 3:3).

Християните започват да се вълнуват, когато осъзнават, че въпросът не е: „Как да бъдем служители?“, а „Какво беше служенето ни миналата седмица?“

Дарби и надареност

Служенето често бива ограничавано, тъй като се набляга на нуждите, а се забравя за дарбите. Например някой става учител в съботното училище, защото съветът е решил, че има определена нужда и няма друг по-подходящ. И все пак, единствено балансираната формула на нуждата и източника (надарената личност) води до служене. Ако видя, че някой се дави, ще скоча ли да го спасявам, при положение, че не мога да плувам? Много усилия за служене са напразни, ако надареността и службата не си подхождат.

Апостол Павел изисква от всички християни да се заемат с трезва самооценка на личната си надареност (Римл. 12:3, 4), за да стигнат до изводи, които не водят до преувеличение или до омаловажаване. Например някой може да си мисли, че пее като Сара Брайтман или Андреа Бочели, но да стане ясно, че доста е преувеличил гласовете си заложби. Резултатът е, че хората в църквата биват наказани. И обратно, ако Бог е дал на някого дарбата да преподава, но поради греховна надменност той се откаже от нея, тогава Божият дар бива омаловажен.

Всеки от нас е уникална част от Божието творение. Когато умра, няма да бъде заместен. Да бъдем благодарни за дарения ни от Бога дар! Всеки

модели в служенето

от Рекс Д. Едуардс

вярващ има личен принос към цялостната работа на църквата (1Кор. 12:18, 28).

Как мога да служа?

Едно от средствата човек да намери и осъществи своето служене е да открие собствената си уникалност - какъв е той, какъв иска да бъде, какво вижда в света, какво може да предложи. След това започва да търси възможности, за да отправи това предложение. Гордън Косби казва: „Наистина трябва да открием какво искаме да правим, тъй като нищо друго няма да помогне на когото и да било.“

В книгата си „Силен в житейските периоди“ Чарлс Р. Суиндол разказва историята за група животни, които си организирани училище. Те приели учебна програма, състояща се от тичане, катерене, плуване и летене, при която всички животни трябвало да изучат всички предмети. „Патрицата плувала превъзходно, но едва успявала да изкара тройка по летене и направо се проваляла в тичането. Заекът бил най-добрият в тичането, но развил невроза само при мисълта, че трябвало да плува. Катеричката се катерела отлично, но изпитвала постоянен ужас от часовете по летене, тъй като учителят я карал да тръгва отгоре надолу, вместо отгоре надолу. Орелът стигал най-бързо от всички до върха на дървото в часовете по катерене, но го правил по свой собствен начин.“ Суиндол стига до заключението, че „всяко същество има свои способности, в областта на която е добро по природа - освен ако от него не се очаква или не бъде принудено да влезе в камък, в който не се побира. Онова, което е вярно за творенията в гората, е вярно и за християните в семейството. Бог не ни е създал еднакви. Няма нищо лошо да бъдеш себе си. Радвай се на способностите си, развивай своя собствен стил.“

Да пазиш гърба на другия

Църквите могат да бъдат арена, на която християните да намират своите дарби и да ги предлагат на другите. Бих искал да посоча два начина, чрез които те, църквите, могат да бъдат особено полезни.

Първо, дарбите се изявяват най-добре в общността на вярващите. Групата оказва подкрепа, създава обратна връзка, дава възможност за изясняване и за задълбоченост. Църквата трябва да бъде място, в което малки групи хора да се

срещат, за да намерят своите дарби и да ги предложат за доброто на останалите.

Тези групи трябва да устояват на две изкушения. Първото е да търсят възможности да използват дарбата си само в рамките на църковната структура. Ако мисията ни е целият свят, трябва да бъдем изключително изобретателни да намираме начини да използваме дарбите си извън църквата. Второто изкушение е да контролираме изявиите. Когато църквата определя стойността на дадено служене, това намалява безкрайното разнообразие, което е възможно чрез Духа.

Второто предизвикателство за нея е създаването на поддържаща система за служителите. Служенето не е проблем, който да се разреши в библейски курс, а доживотно ученичество, което трябва да бъде непрестанно споделяно.

Църквите трябва да престанат да питат: „Как да включим повече хора?“, а вместо това да разберат от каква подкрепа се нуждаят църковните членове за своята ежедневна дейност - в и извън нея. Позволете ми да обясня.

Марк Гибс твърди, че Божият народ като цяло включва три основни категории служители. Около един процент са тези, които обикновено наричаме свещенослужители. Десетина процента могат да бъдат наречени активисти - миряни, чиито дарби наистина са добре предложени предимно в рамките на институционализираната църква. Те са жизнено важни за църковния живот и трябва да бъдат настръчвани да служат с радост. Остават повече от осемдесет процента, наречени от Гибс „светски миряни“, които обикновено не са включени в структурата на институционализираната църква. Някои са номинални църковни членове, но повечето желаят да служат вярно на Бога по един или друг начин. „Те

не биха правили това в църковните организации, а в други светски структури.“ Възможно най-добрата поддръжка за такива служители би била във формата на консултации и други видове диалог вътре в тези структури.

Да изгубиш и да намериш

Твърди се, че колкото по-ефективен е лидерът на дадена група, толкова по-малко ще бъде търсен от групата. Възможно е да се каже, че колкото по-силно става служенето на Божия народ, толкова по-малко ще бъде контролирано то от църковното ръководство. Когато концепцията се превръща в практика, тя престава да бъде вече ясна, равномерна и управляема. Всяко уникално Божие чадо ще изпълнява своето служене. Така твърди и Брайън Макларън, пастор на църква в Спенсървил, щата Мериленд: „Колко иронично би било, ако църквата трябва да намери живот, като го загуби, т.е. като го раздава.“ Павел изяснява, че няма маловажни духовни дарби, а упражняването на всеобщата свещеническа служба не омаловажава институционалната църква или необходимостта от пасторската длъжност. Тя е определеното от Бога средство за разрастване на църковната дейност. Този вид служене се извършва не само в църковната сграда, но и в семейството, квартала, града, дори по целия свят! Така се изпълнява Великото поръчение, което Христос дава на всички, които Го приемат за Спасител и Господ.

Рекс Д. Едуардс е вицепрезидент и декан на отдела по религиозни изследвания в университета Грегс в Силвър Спринг, щата Мериленд.

Честността е един от най-важните морални принципи за обществото, но вероятно е най-често нарушаваният

Случи се да бъда наблизо един ден, за да стана свидетел на тази малка драма: майката на четиригодишната Ана влиза в дневната и едва не настъпва стъклата от настолната лампа, пръснати по пода. Единственият човек наоколо е Ана, с топка в малките си ръчички. „Ани - казва майка ѝ, - кой направи това?“ „Не знам“ - отговаря тя. Меките ѝ сини очи гледат невинно изпод дългите мигли. „Някой трябва да го е направил“ - казва мама. „Сигурно е била котката“ - отвърща Ана, продължавайки да гледа невинно. „Котката е навън“ - казва мама. „Може да е Паркър.“ „Паркър е бебе и си е в люлката.“ Мама приковава Ана с твърд поглед. „Ани, защо ме лъжеш?“

Още за един момент Ана се опитва да гържи на своето, но скоро разбира, че всичко е ясно - тя е хвърлила топката в дневната - нещо, което ѝ е изрично забранено - но не иска да си понесе последиците.

десет заповеди деветата може би е най-често пренебрегвана.

ближния си. Не свидетелствай против ближния си. Не свидетелствай лъжливо пр

свидетелствай лъжливо против ближния си. Не свидетелствай лъжливо против ближния си.

деветата заповед

на съседа си?“ - пита съдията. „Да, видях го как се промъква и извежда точно тази крава“ или „Не, той си я има от години“ - отговаря свидетелят.

„В подобни ситуации

ността, нито семейството, нито поклонението пред Бога, нито самият човешки живот могат да бъдат защитени.

Един пример

нещо нередно. Държавните агенти продължили да затягат обръча и Фол ги залял с поредица от истории. Посочил един приятел, после друг, който му бил заел пари - но те отrekli. Той написал възмутено писмо на сенатската комисия, разследваща договорите за наем.

Тъй като напрежението не спаднало, той пътувал от град на град, стремейки се да стои настрана от агентите. Бил хванат във Флорида, но докторът му казал, че е твърде болен, за да се види с тях. Накрая, на 2 февруари 1924 г., без да има право на извинение, Фол се изправил пред Сената и признал, че е взел почти четиристотин хиляди долара подкуп.

По-късно Фол споделил на приятел, че съжалявал най-много за първата казана лъжа. Ако бил признал отначало, със сигурност щял да си понесе последиците, но лъжите, покривани с лъжи и с още лъжи, разрушили репутацията му (и тази на президента, чийто служител бил) и го

зала. Ако нечестността действа като ерозия за закона, по същия начин разрушава взаимоотношенията между съпруг и съпруга, родител и дете, бизнес партньори и приятели. След 30 години брак съпруга открила, че мъжът ѝ е изневерявал постоянно още от месечия месец. „Бракът ми се окажа тридесетгодишна лъжа“ - споделила тя. Естествено, сърцето ѝ било разбито. Няма взаимоотношения, които могат да оцелеят след една каша от лъжи.

„Винаги казвай истината. В противен случай трябва винаги да помниш какво си казал“ - са думи, приписвани на Марк Твен.

Перифразирайки думите на Исус, на верните в малките неща ще им бъдат поверени големи (Матей 25:21). А в определени ситуации дори мълчанието може да бъде лъжа. Един от законите на Мойсей е толкова на място днес, както и преди 3 500 години: „Ако някой съреши в това, че в качеството си на свидетел в някое дело чуе, че го попитат под клетва дали е видял или знае за работата, а той не каже, тогава ще носи отговорност за беззаконието си“ (Левит 5:1).

Божието намерение е ясно: казвай истината и както обществото, така и личните взаимоотношения ще имат полза от това. Казвай лъжи, независимо каквото те принуждава да го правиш - и взаимоотношенията стават на парчета.

Не сте ли благодарни за Божиите инструкции относно това, как да живеем заедно по най-честлив начин?

ХМ

Да не свидетелстваш лъжливо

Интересно е, че никога не е трябвало да я учи как да измисли лъжливо свидетелство в опита да избегне обвинението.

Удивително е колко рано човешките същества научават, че един метод за измъкване от неприятните последици е да разкажат история, която не съответства на реалността - лъжа. Ани беше наказана за лъжите си и се надявам, че е била обезкуражена по отношение на това, да повтаря тази практика. Но случаят е урок, който някои хора никога не научават. Фактически от всичките

Лъжливо свидетелство

Божиият народ е току-що излязъл от Египет, когато Бог ги събира около планината Синай, за да им даде десет прости принципа, по които Той иска от тях да живеят. Един от тях предупреждава: „Не свидетелствай лъжливо против ближния си“ (Изход 20:16). Или, както е известна накратко: „Не лъжи.“ Ако думите звучат формално, то е, защото напомнят за съда, където се викат свидетели. „Този човек открадна ли кравата

- казва Господ - никога не разказвай нещо, което не отговаря на действителността.“ На най-фундаментално равнище цивилизацията се разклаца, ако не можем да вярваме, че хората казват истината. Нечестността води до широко разпространено недоверие. Правителствата се корумпират. Без надеждни съдилища по-силните вземат надмощие над по-бедните и слабите. Тази заповед може би е прадядото на всички морални принципи, защото в свят, изтъкнат от лъжи, нито собствеността, нито уважението, нито сексуал-

Най-големият обществен скандал в САЩ в началото на двадесети век бил с Алберт Фол, секретар на Министерството на вътрешните работи. Въпреки че рядко се споменава днес, неговата нечестност била толкова значима, колкото и скандалът „Уотъргейт“ половин век по-късно. На Фол било възложено да разработи държавните резерви от нефт в Уайоминг. Той ги дал под наем на богати приятели. Внезапните подобрения в ранчото на Фол в Ню Мексико събудили подозрения, но той отрекъл да е направил

отвели във федералния затвор. Един способен обществен служител, какъвто бил Фол през по-голямата част от живота си, останал в историята единствено като лъжец. Ние в България добре знаем как се живее в държава с ширещата се корупция.

„О, паяжина лепкава изплетохме, когато първата лъжа изрекохме“ - пише сър Уолтър Скот.

Винаги казвай истината

Този принцип се проследява и извън съдебната

Присъствието на църквата в съвременното общество

Мнения на новото поколение проповедници

„Съвременната църква има потенциал. Тя не е идеална, но е Христова. Евангелизирането е нейната съдба и мисия. Тя може да бъде вярна или да изневери на призванието си. Предиизвикателството днес е да се търсят най-актуалните подходи за достигане на различните социални слоеве. Възможности има; трябва да се използват. Всеки адвентист е призван да бъде верен на завета си.“

Емил Гаджалов, практикувал като проповедник 7 години

„Смятам, че църквата присъства активно в обществото. Когато може, се включва във всички дейности, а когато изглежда, че нищо не се случва, Господ пак работи чрез нея невидимо - чрез библейски курсове, лични контакти и други форми.“

Пламен Младенов, проповедник от 6 години

„Винаги мястото на църквата според моето виждане би трябвало да е близо до хората. Тя трябва да разбира нуждите, проблемите им, за да може по-добре да им послужи. Не само в нашето общество, но и винаги, когато църквата се отдръпне от хората, тя не успява да изпълни мисията си. Примерът на Исус ни показва, че Той свързваше своя интерес с интереса на хората. Голямото предиизвикателство и за нас е същото. В обществото, в което живеем,

ценностите бързо се променят. Понякога ни е трудно да отреагираме адекватно, да ги осмислим. Ако говорим конкретно за нашата църква, понякога си живеем в наш свят и ни е трудно да отговорим на бързото темпо на промяната около нас. Или просто не можем да разберем хората, защото се изолираме, чувствайки се по този начин по-сигурни. Затваряме се в стереотипи, които обаче трябва да разчупим, за да разберем хората по-добре. Притесняваме се, че ако се опитаме да променим моделите си, ще предадем ценностите си. Или ни липсва желание да разберем другите.

Според мен трябва да следваме примера на Исус - да свържем своите интереси с тези на хората, за да могат да ни възприемат по-добре. За да възприемат ценностите ни, трябва да видим, че се интересуваме от тях, и то безкористно, че наистина им желаем доброто. Исус никога не казваше „Следвай Ме!“, без преди това да е създавал връзка на доверие.“

Христо Генчев, проповедник от 15 години

„През всички времена църквата е донасяла нещо добро на обществото. Дали това са били особени грижи за болните, помощи за пострадалите, за бедните, всичко това са дела на Христовия Дух чрез християните в този свят. Всяко добро дело, на което светът се радва, е слязло от Отец през лобящи сърца на християни и светът се е учил на добро от църквата. Постепенно държавата иззе дейностите ѝ. Но и днес тя има своето място. Във все по-честите бедствия тя може да подаде ръка на пострадали, да бъде първа в помагането на бедстващите, да събужда обществата за милосърдие, да бъде съчувствителна ръка и сърце. И колкото повече Присъствието наближава и бедствията се увеличават, християните като живи Исусовци трябва да са близо до всяко пострадало общество, защото и Исус би бил там.

Считам, че като църква първа се събуждаме за този начин на мислене. Това ни подава провидението. Нужно е църквата да подкрепи ръцете на младите, за да са там, и да ни стане като стил на мислене и модел на поведение.“

Красимир Карев, проповедник от 15 години, пастор от 7

„Мисля, че църквата ни е дължник на обществото. Имам убеждението, че ние не трябва толкова да проповядваме за Христос, колкото да постъпваме като Него. В този смисъл смятам, че не трябва толкова да разнасяме вестта за последното време, колкото ние самите да сме тази вест. Усецането ми е, че хората около нас се нуждаят от повече разбиране, вникване в нуждите и проблемите им. Като църква ние сме по-склонни да издигаме Христос в очите на другите, което никак не е лошо, но мисля, че по-скоро трябва да сме Христос в очите на другите. Обществото явно се нуждае от самите нас, защото ние сме тези, които познаваме библейската истина. Кой друг, ако не ние, ще им я даде? Въпросът за възпитанието на децата, за проблемите в семейството, за морала, това са въпроси, които ние много добре разбираме, и ако се смесим с хората в обществото и бъдем в библейския смисъл сол, едва тогава ще направим по-вкусен живота им.

Всеки един човек има три главни нужди - да бъде разбиран, приет и обичан. Това е предиизвикателството към църквата. Със сигурност ще спелечим, ако съмеем да задоволим тези нужди. Като църква не можем да постигнем всичко това, ако нямаме ежедневно, близко, интимно общуване с Христос. Първо ние трябва да сме в Неговата позиция спрямо другите.“

Иван Попов, проповедник от 13 години, пастор от 7

Срещам със Митко Василев. На средна възраст, с приятен външен вид, говори интелигентно. Така би мислел всеки, който не знае нищо за него. Но моята „червена лампичка“ свети. Вършил неща, които по-вечето хора не могат и да си представят.

„Като дете бях крогък - започва той. - Даже в училище казваха на майка ми, че съм бил роден за момиче. После бях едно от петте деца, приети в спортното училище с профил борба в класически стил. Това беше трамплин към силовите групировки.“

През какви метаморфози преминава един човек - от това, да бъде роден за момиче, после да стане човек, от когото и сега бягат, като го срещнат по тротуара, и накрая да стане вярващ, какъвто е в момента? Мнозина считат това за невъзможно. Митко казва, че е в реда на нещата, когато някой допусне до съзнанието си въпросите, които се бунтуват и напират в него, и после им отговори. Но нещата не свършват дотук...

„В един момент започнах да се питам: „Това аз ли съм?“ Не е само моралната страна. Деградира се и физически. Бях снажно 80-килограмово момче. След всичко, през което преминах, станах 110 кг и приличах на 60-годишен, с торбички, с подпухнало лице, обезобразен. Не можех да се позная. Като изкачвах стълбите до четвъртия етаж в кооперацията, правех три почивки. Много пъти съм се прибирал у нас след 2-3 седмици отсъствие, а в коридора имаме едно голямо огледало. Като влезеш, първо себе си виждаш. Идеше ми да плюя върху си в огледалото. Трудно беше да призная тези мисли пред самия себе си.“

След 20 години в спорта Митко завършва ветеринарна медицина, работи в бранша, но след 1990 г. всичко се разпада. Приятелите му го канят при тях.

„Времето беше такова. По този път се тръгва много лесно,

разпишеш, работниците няма да вземат премии. Ако не пуснеш обекта в срок - те няма да вземат, инженерите и началниците няма да вземат; и ние в София - също. Ти знаеш, че обектът ще стане. Ще го направим до месец. Пиши сега, че вече е готов.“ Той погледна и се засмя на министъра: „Това при мен не може да стане. Вие знаете много добре, че съм вярващ човек и с Бога компромис не мога да направя.“ Министърът го разгледа-разгледа и го потупа по рамото: „Добре, няма да те насилвам.“ Мислех си, че ако беше друг, всички щяха да го нападнат, че го прави нарочно - какво му костваше? Нито в затвора щеше да влезе, обектът така и така щеше да приключи. Но той се славеше там само с честността си, с това, как се хранеше, как се обличаше. На банкети си вземаше скромна вечеря, а като започнеше частта с ключците, се извиняваше

но.“ Винаги съм я обичал и не съм осъзнавал как съм я мачкал и тормозел. Мислех, че като й давам колкото пари иска, какво друго можех да направя? Синът ми също се отвърщаваше от мен, срамуваше се в училище. Не можех да споделя и с родителите си.

Баща ми беше възприел едно правило от дядо ми - децата да се целуват и да се отнасят топло към тях само когато спят. Това беше реална практика в детството ми.

Реших да замина за Атина. С една чантичка. Не взех нито стотинка. Всичко оставих. Апартаментът го строихме още преди 1990 г., с честни пари. От това,

Променят ли се хората? Възможна ли е промяната? Дори вярващите - като хора, чиято цел е да станат нови личности - често не успяват за цял един живот на претениции да се променят.

усетих, че някой ме бута. А аз ставам рано. Гледам - жената на банкера. „Бутам те - казва, - вече пети час и не мога да те събудя.“ Станало обяд. „Ама на тебе нищо ти няма!“ А аз не мога да разбера за какво става въпрос. Погледнах се в гледалото - няма и следа от подуване, червенина.

Оттогава разбрах какво ще

върна в Стара Загора. Но при кого? И пак в стаичката, на колене. Не се минаха 2-3 дни, обади се съпругата ми: „Искаш ли да дойда да се видим?“ Като слезе от влака, не знаех как да реагирам. Двамата се затичахме и се прегрнахме. Това беше новото начало.

Един на друг за Бога не сме си говорили. Постепенно разбрах, че е започнала да ходи на църква. Тя остана при мен, а синът ни - сам в България. Обаждяхме му се. Един ден и той ни каза: „Знаете ли, че аз вече съм християнин?“ Когато след 3 години в Гърция се прибрах, се кръстихме всички в един ден.

На път за България на границата ме оставиха в затвора. Там - пълно с хора. Играхме с албанците на капачки, седях 3-4 дена. Седнах в едно ъгълче и започвах да си чета. Доведоха българин от Русе, но мюсюлманин. Рече със сълзи. Бил майстор на къщи, тъкмо изкарал пари да си върне заема и да започне да печели - хванали го, а жена му и децата останали в Гърция. Опитвах се да го успокоя, но - нищо. Продължих да чета. А той - „Какво четеш?“ „Ами, „Животът на Исус“.“ Пожела да му почета. После се помолихме заедно. Пак четохме. На следващия ден един непознат адвокат се застъпил за него и случаят му беше разрешен. Тръгва си, но ми казва: „Книгата къде е, дай книгата! Докато съм жив, на този Господ ще служа!“

Митко преживява много свръхестествени опитности и чудеса, които не смее да сподели с църквата сега. Някои от старите му приятели казват: „Ей, Шопе, блазя ти, ти се промени!“, а после зад гърба му не се знае какво става. Пази се да

силови групировки и Божията сила

защото ние очаквахме да станем малко повече от това, което станахме. Например не станахме световни или олимпийски шампиони. От деца полагахме жестоки усилия и мислехме, че ще бъдем възнаградени щедро. Но един ден видяхме, че славата и парите са ни отминали. Нямах представа точно с какво се сблъскам. Човек сякаш сключва негласен договор с дявола. Получава наистина много и в следващия момент губи всичко, даже и живота.“

Митко се променя, без да усети. Чуди се на тогавашната си жестокост. Занимавал се е с всякакви ужасни неща. Каквото се е вършело, е минало през ръцете му.

„В един момент искаш да се измъкнеш, но не можеш. Не е просто дори и за човек с воля като моята - за 20 години в спорта съм я калил много. Но като решиш да скъсаш с тези неща, се оказваш сам. Особено ако тръгнеш да се бориш с всички тях накуп... Човек и да се старее да взема решения, дори и да са правилните, не винаги дават правилния резултат. Когато исках да се променя и да се измъкна от това благо, си мислех на кого искам да приличам. Докато бях началник на ветеринарен контрол в Окръжно пътно управление, дележахме една канцелария с инж. Филипов. Той ми беше направил поразяващо впечатление. Отговаряше за инвеститорския контрол, разписваше актове за милиони. Станах свидетел на един случай с министър, но е имало и други подобни. Казаха му: „Ако не

културно и си тръгваше. Тогава се е опитвал да ми говори за Бога, но му казвах да минем на друга тема.“

Той беше моделът за мен. Исках да стана като него. Но защо беше такъв? Заради семейството, възпитанието, образованието? Сравнявах всичко това. Разбрах, че родителите му са били вярващи. Библията е била с него от дете. Лягал си е с молитва, ставал е с молитва. Повече за религията не знаех. Тогава отидох в неговата църква - адвентната.“

За този ключов момент на пораждаване на първото зрънце вяра в Бога Митко не разказва подробности. А може би и той не знае съвсем точно - вятърът духа откъдето си ще, но усещаме действието му. Така е и със Святия Дух. Мога само да добавя, че по това време майка му вече е адвентистка и се моли за двамата си синове. По-скоро за другия, защото Митко с начина си на живот е „отписан“. Така се стига до решението за бягство.

„Нямах никого. В семейството си вече бях унищожил всичко. Съпругата ми ми каза: „Митко, изтърпях нечовешки неща. Моля те, остави ме да поживея спокойно. Разбери ме правилно. Не искам да развалям семейството, но остави ме да дишам спокой-

което беше, нямам помен.“

Гриях се за един банкер, болен от множествена склероза, правех му компания. Там разбрах, че трябва много да чета. Обадох се на хора от църквата. Изпратиха ми хубави книги - „Основни учения“, „Животът на Исус“. Имах много време, спокойна стаичка - и четях постоянно. После разбрах, че трябва да се чете с молитва. Господ ми показа по много интересен начин, че трябва да се оставя в ръцете Му. Беше свръхестествена опитност и тогава за пръв път си дадох сметка, че работата с вярата е сериозна. Но не ми беше ясно дали мога да започна на чисто. Още дори не бях изповядал греховете си.

Та оттогава живнаха нещата, потръгнаха. Имах алергична асма, но там бях нелегално и не можех да отида на лекар. Бил съм на една маса с разни големци, с шефовете на полицията, но никой не е предполагал, че съм нелегално. А тази къща имаше разкошна градина. Напролет целият се подух. Едвам дишах. Не знаех какво да правя. Лежа и се моля: „Господи, не искам да Те притеснявам. Но Ти виждаш, че съм сам и не мога нищо да направя. Ако можех, разбирам... Но сега... помогни ми!“ По едно време съм заспал, без да разбера, и

става с мен. Реших да изповядам греховете си. Но как можех да си спомня всичките? Застанах на колене, сълзите потекоха от очите ми и го минах по десетте заповеди - една по една. За всяка казвах: „Прости ми за всичките пъти, които съм я нарушавал!“ Накрая се изправих. Усетих, че досега съм носел воденичен камък, тежък тонове. А сега вече го нямаше. Пееше ми се. Почувствах колко съм бил смачкан. Разбрах, че има Някой, Който се грижи за мен и ме обича.

После се помолих да откажа цигарите, алкохола, свинското, което много боготворях. Пробвал бях преди, но издържах към 20 дни. След молитвата всичко стана отведнъж. Станах отново 80 кг, започнах да дишам нормално. Животът ми започна да се връща. Разбрах, че промяната не става със собствена воля, даже и ако дадеш правилен отговор на всичките си въпроси. Единственият начин да се върнеш към доброто минава през Исус Христос. Една вечер обещах на Бога, че каквото и да поиска от мен, ще го направя.“

Отново неусетно и постепенно, Митко се повлиява от друга сила - Святия Дух, Който продължава мощно да се проявява в живота му.

„Представях си, че ще се

не му заявят в църквата: „Ти превъртя!“ Но продължава да се моли така смело.“

„Винаги съм си представял християнския живот така - седим и си слушаме проповедта. И изведнъж Господ поиска големи неща от мен. Кой е мислел, че за две години ще стана мисионски ръководител в църквата? Но спазвам обещанието, което дадох. Това ме прави щастлив. Сега се моля най-много за мисионската работа, особено за списанията „Заедно“. Чувствам се жив.“

С парите, спечелени в Гърция, искам да започне малък частен бизнес. Но сега кара такси и е доволен, че разполага с времето си.

„В началото не знаех как става. Качва се някакъв: „Карай за София.“ Друг: „Карай за едикъде си.“ Аз се обаждам в ефира да съобща, а всички коментират: „Какъв е тоя късметлия?“ Отговарям им: „Ако рече Господ да нахрани някого, нищо не може да го спре.“ После вече казваха: „Ей, тоя неговия Господ пак решил да го нахрани!“

Сравнението звучи неподходящо, но е вярно - Митко отново е в „силова групировка“. Този път силата в живота му е Божият Дух, чието въздействие и водителство той продължава да изпитва по чуден начин.

Петя Накова

През 2007 г. се навършиха 50 години от основаването на адвентната църква в гр. Лом

Началото

До 1956 г. в северозападна България адвентисти имало само в градовете Враца и Берковица. През пролетта на 1956 г. ръководството на адвентната църква решило да изпрати в гр. Лом служител, за да разработи района. Изпратен бил Любен Йосифов със съпругата му Цветанка, дотогава служители в град София.

Семейство Йосифови започнали работа сред баптистите в града - в двете баптистки църкви - в центъра на Лом и в квартал „Младеново“. Любен Йосифов имал възможност да проповядва там в неделните дни. Постепенно, в квартирата на семейство Йосифови, а по-късно в наета стая с около десетина стола, в близост до пожарната служба, започнали съботни богослужения с хората, интересувани се от адвентната вест. На събранията присъствали семейство адвентисти реформатори, баптисти от централната и ромската църкви в града. Любен и Цветанка научили от ромите ромски християнски песни, които пели заедно с тях още през онези години. През седмицата той работел в околните села и посещавал болни в местната болница.

От тези посещения си спечелил врагове и ръководството на църквата решило да премести семейство Йосифови в град Кюстендил.

Въпреки краткия престой, служенето на Любен и Цветанка Йосифови дало плодове. Малко преди преместването им, през лятото на 1957 година, пастор Христо Киров кръстил в р. Дунав първите адвентисти в гр. Лом. Това били съпрузите Средко и Елисавета Опрво, дотогава баптисти от централната баптистка църква в града.

За служенето в Лом Цеца Йосифова си спомня: „Началото беше трудно... Където и да служехме след това, не беше толкова трудно, както в Лом.“

33 години без местен служител

От септември 1957 г. до май 1962 г. за Лом и околността били назначени пастор Атанас Гроздеви и съпругата му Мара - съпрузи от четири месеца.

Събиранията в наетата стая в близост до пожарната служба продължили още около година след пристигането на семейство Гроздеви. Собственикът ѝ предупредил да я освободят и богослуженията се преместили в дома на Средко и Елисавета. Продължавали да ги посещават приятели и баптисти от ромската църква, но никой от тях не се кръстил при престоя на семейство Гроздеви.

Заради проблеми с властите Атанас и Мара Гроздеви напуснали Лом на 1 май 1962 г. и продължили служенето си в гр. Силистра.

След тяхното заминаване гр. Лом останал без местен служител до 1995 г. за цели 33 години.

През този период в годи-

История на

ните от 1962 до 1984 за вярващите в града се грижели пастор Стоян Томанов и съпругата му - Цанка. Те пътували от гр. Берковица - на 70 км от Лом, и служили с много обич и посвещение не само на християните адвентисти, но и на вярващите от други протестантски общества в района.

Веднъж по време на Господна вечеря в близкото село Расово, на богослужението, нахлула полиция и иззела цялата духовна литература от дома. В

На снимката са Атанас и Мара Гроздеви с вярващи от района на Лом. Жената в черно в средата, която придържа едно дете, е първата адвентистка - Елисавета Опрво, а детето - Емил Гроздеви.

този момент Елисавета Опрво предвидливо седнала върху Библията и урока си и един-

ствена от всички успяла да си ги запази.

В края на 60-те години към

съпрузите адвентисти се присъединил още един темен съгражданин. В казармата, по време на военната си служба, като противник на тогавашния

режим, Горан Йончев търсил съмишленици. Така се свързал с войник от град Кнежа, чиято майка била адвентистка. От него той получавал духовни книги и брошури, които четял. След уволнението си по адреса от брошурите намерил църквата в София. Там се запознал с пасторите Белчо Тотев и Пейчо Харбов, които по-късно му предавали библейските уроци. Горан Йончев се кръстил през 1965 г., а през 1968 г. се върнал в Лом и се присъединил към Средко и Елисавета.

След като се завърнал в града, той започнал работа в строителна бригада. Получил разрешение от бригадира да почива в събота, а заедно с това събудил и духовния интерес в него. След известно време бригадирът се убедил в ученията на Библията и скоро не само Горан и бригадирът му, но и цялата бригада почивали в съботните дни. Бригадирът на Горан Йончев - Григор Иванов, се кръстил през 1972 г., а през

Промяната

През май 1990 г., преди да напусне района, Никола Борисов провел 3-дневна евангелизация в малката зала на читалището в Лом. Това била първата публична изјава на църквата след падането на комунизма. След евангелизацията желаещите да слушат спасителните истини се увеличили. Домът на Григор Иванов се оказал тесен и отдалечен от града, което налагало преместването на вярващите на по-широко място.

Преместването на новото място било съпроводено със следната интересна опитност.

Поради стечение на обстоятелствата, през есента на 1988 г., учителката по музика Цветанка Христова, заедно с майка си, напуснала родния си град Лом и се преместила в гр. Силистра, където двете не познавали никого. Наели квартира, хазяите на която били адвентисти. Те им говорили за Бога, водили Цветанка на църква и тя приела

Настоящите членове и приятели на църква Лом.

Бога в живота си. Цветанка станала адвентистка през април 1990 г. Месец след това Бог ѝ казал да отиде в родния си град. Трябвало да тръгне във вторник. Тя спорила: „Не мога във вторник, мога в сряда.“ Но Бог бил категоричен - във вторник. И така тя уредила нещата си. Уговорила си един свободен ден от работата и във вторник тръгнала. Пристигнала в Лом рано в сряда. Докато слизала от влака, Бог отново ѝ говорил: „Прибери се бързо в къщата си, защото телефонът звъни!“ Мислейки, че е майка ѝ, тя се прибрала бързо. Когато отворила вратата, наистина чула телефона да звъни и бързо вдигнала слушалката. Отсреща непознат мъжки глас се обадил: „Най-после! Това беше последния опит да се свържа. Ако никой не беше вдигнал, щях да се откажа да звъня.“ След това човекът се представил. Това бил пастор Никола Борисов. Той обяснил, че телефонният ѝ номер му бил даден, за да попита дали домът ѝ може да се използва за място за събиране на адвентистите в града. До този момент Цветанка Христова дори

адвентната църква в Лом

1979 г. - и друг член на бригадата им - Иван Найденов, у когото Горан живеел на квартира.

Малката група се събирала в домовете на Средко, Горан или Григор. През 1981 г. полицията арестувала събраните в дома на Горан и им забранила да се събират. Така групичката преустановила богослуженията там и се приютила в дома на Григор Иванов в кв. „Момин брод“. В резултат се кръстили майката и лелята на Григор. Христос и спасителната вест приел и по-големият син на Григор - Герасим, който по-късно - през 1988 г., също станал адвентист.

В края на служенето си семейство Томанови оставили в гр. Лом малка група от десетина приятели и адвентисти. За тях от 1984 до 1990 г. се грижил пастор Никола Борисов със съпругата му Любка. Те обслужвали църквата в гр. Берковица и групите към нея - в градовете Видин, Лом, Белоградчик и околните им села.

и не подозирала, че в родния ѝ град имало адвентисти. Тя не познавала Никола Борисов, а и никой от града не знаел, че е адвентистка, за да даде номера ѝ. Тя вярва, че Бог е направил това по Свой чуден начин.

Същата тази вечер била последната от провеждащата се в града евангелизация. На тази последна тема хората, проявяващи интерес, трябвало да бъдат поканени на някое място, където да се събират, за да говорят и слушат за Бога и занаят. Цветанка Христова се съгласила - дала ключовете от дома си, за да могат вярващите в Лом да се събират там. След края на темата тя си тръгнала за Силистра.

След евангелизацията от юни 1990 г. около 20-ина адвентисти и приятели на истината се събирали в дома ѝ. Там до късно вечер нови и стари вярващи разучавали песни. В съботни дни провеждали общи обяди. През седмицата заедно помагали в земеделската работа на други

вярващи. Към групата се присъединила и Гана Витска - оперна певица - колежка и приятелка на Цветанка Христова, както и самата Цветанка, която се завърнала в Лом.

Работата с новите вярващи продължила църквата в Берковица. От юни 1990 г. до януари 1991 г. Райко Цеков - член на църква Берковица, посещавал групата в града, водил библейските уроци на приятелите и провеждал съботните богослужения. За този период Райко Цеков разказва: „Съботите бяха приказка! Цеца

Собственикът на първоначално избраната за църква къща отказал да я продаде. Мотивът му бил, че не желаел тя да се превърне в църква. Поради това била избрана къщата, съседна на нея, която също се продавала. Продажбата станала повод собственичката да се запознае с адвентистите, а чрез тях и с адвентната вест. Жената била впечатлена от служителката, дошла да подпише документите за покупко-продажбата. Днес бившата собственичка на сградата, в която се помещава църква

другите общества“.

От 2000 до 2005 г. като пастори за църква Лом от Видин се грижат Сергей и Дарина Генови, а от 2005 г. от Монтана - Христо и Валентина Генчеви, работили тук още от 2000 г. От есента на 2002 г. в Лом са назначени Димитър и Живка Касабови.

През септември 2005 г. в ромската махала на града пастор Симеон Колев провежда 10-дневна евангелизация. Посещават я около 100 човека. След приключването ѝ е наета самостоятелна къща и работата

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

за българската
агвентна
телевизия
- Hope Channel

**„Жени, недейте нивга остарява!
Да бъдеш като липовия цвят -
макар че още юли прецъфтява
години пази своя аромат!“**

(„Песен за младостта“,
изпълнена от Емилия от църква
Дупница)

Благодарим на Бога, че използва формалния повод - 8-ми март, за да ни събере отново с братята и сестрите от Дупница. Никой от присъстващите не знаеше сценария на тържеството, защото всяка една от църквите се бе погрижила да има приятни изненади за присъстващите.

Кое направи това събиране по-различно от останалите? Няма да пиша, че деца откриха и закриха тържеството, че децата пяха, рецитираха и показваха свои произведения. Програмата ще се запомни с интервюта им. Те споделиха във видеоматериал какво прави мама щастлива (самите ѝ деца), какво готви най-вкусно (оказа се, че картофите и спазетите държат първенството), какво прави най-добре (домакинства) и др. За едни от въпросите - „Ако имате 1000 лв., какво бихте подарили на мама?“, имаше приятна изненада за майките. Те получиха скромни подаръчета от типа „Имам си копче, трябва ми балон!“. Най-често срещаният отговор бе „нова къща“ и - нормално, майките си тръгнаха с по една... керемида, с пожелание да я използват, когато дойде време един ден да завършат своята къща.

Към реалността и поучителните истории ни върнаха Пламен Петров и Петър Кузев. Когато последният дойде и във вашия град, попитайте го за историята на Коля и 5-те деца. И разберете какво е направил най-малкият син и щастлива ли е била една жена, която е нямала свои биологични деца. Момото на целия празник беше посветено на нещата, които правят жената щастлива. А за обичта, която не огорчава и не я наранява, говори Пламен Петров. Той даде и практични съвети относно това, с какво поне малко може един мъж да оцластиви съпругата си.

Нетрадиционно, но вълнуващо и запомнящо се, бе да чуем какво пожелават на жените най-възрастните (но не и по дух) наши братя и сестри от църквите в Самоков, Дупница и Благоевград. Всички те, без да се познават, желаеха едно - жените никога да не губят живата си връзка с Исус и да възпитават децата си преди всичко в духа на Божия закон.

Картички за жените и бонбончета за мъжете, поднесени по нетрадиционен начин, бяха също част от вълнуващата програма. Вярвайки, че това не е последната ни среща, ние се разделихме с една задача за домашно. На всяка жена бе подарено пликче със семена за цветя. Всяка има за задача да посее тези семена, да се грижи за тях, да наблюдава и в края на годината да се съберем отново, за да разкажем всички какви поуки и изводи сме си направили от цялостния цикъл - от сеенето до умирането на цветята. Тези семена също бяха част от изненадите и от нещата, които ще ни връщат и през годината към този наш мил ден.

Не всичко, което се случи на този ден, ви разказах, но, ако искате да научите и останалото - започнете следващия път, когато отново ще се съберат църква Дупница и Църква Благоевград.

Първите служители в гр. Лом -
Цеца и Любен Йосифови с дъщеря им Маргарита.

свири, Гана пее...“ По-късно - през 1997 г., Райко Цеков се върнал тук и като служител.

Пасторската грижа за разрастващата се група поело семейството на Павел и Гинка Къневи. Те служили тук от есента на 1990 до 1997 г., като обслужвали района на северозападна България - Берковица, Монтана, Лом, Видин, Белаградчик. В евангелизациите, които пастор Павел Кънев провеждал, активно се включвали Цеца Христова и Гана Витска. След музикалните им изпълнения хора споделяли: „И песента била проповед!“

В годините между 1990-а и 1995-а в гр. Лом работил и пастор Симеон Колев със съпругата му Любка като служители в близкия град Вълчедръм. Симеон Колев определя духовната „почва“ в района на Лом като „много корава“. Това определение има своето обяснение покрай друго едно, назоваващо този край „червена кал“ заради твърдите комунистически и атеистични убеждения на голяма част от жителите му. Според бившия директор на историческия музей в града, понастоящем член на църквата на адвентистите - Трайко Филипов, Лом, наред с Берковица, са двата града в България с най-силно влияние на комунизма.

Броят на членовете и приятелите постепенно нараствал и гостоприемният дом на Цветанка Христова също отеснял. През 1991 г. за кратко съботните богослужения се провеждали в съдебната палата - в клуб на БСП. През 1992 г. била закупена собствена църковна сграда. Със закупуването ѝ Бог дал още една чудесна опитност на църквата Си.

Лом, е адвентистка, а също и майка ѝ, и синът ѝ.

От група - църква

През 1995 г., по време на църковния събор, адвентистите в Лом били официално обособени от група в самостоятелна църква. През същата година, след 33 години отсъствие на местен служител, в Лом пристигнали пастор Александър Маринов и съпругата му Радка. Тяхното служене продължило до края на 1996 г.

Малко преди тяхното заминаване - на 5 октомври 1996 г., ремонтираната и обновената църковна сграда на ул. „Славянска“ 118 била осветена от пастор Никола Левтеров. Присъствали служители и много вярващи от областта. През 1997 г., вече като проповедник, в гр. Лом се върнал Райко Цеков и останал тук като такъв до 2000 г. През пролетта на 1999 г. пастор Иван Попов, по това време служител в гр. Враца, провел втората публична евангелизация в града. Следващите служители в гр. Лом били Димитър и Юлия Митеви - от есента на 2000 г. до лятото на 2002 г. По време на техния престой църквата развила мащабна благотворителна дейност. Осъществили се контакти с официалните власти в града. Провели се здравен семинар и благотворителен концерт с националния адвентен хор „Гласът на надеждата“. Посредством специално изготвени картички църквата отправяла духовни послания към служителите в държавните институции. Сред обществеността на града църквата в Лом започнала да добива добро име. Оформило се и положително отношение към адвентистите.

Доказателство за това били думите на директорката на отдел „Вероизповедание“ в града - „Вие, адвентистите, сте по-различни от

в квартала продължава. Грижите за ромската група поемат пастор Димитър Димитров и съпругата му Адриана. През ноември 2005 г. в Лом се провежда третата публична евангелизация, говорители на която са миряни от църквата в гр. Сياتъл, САЩ.

В мисионската работа наред с възрастните се включват и децата. Провеждат се колпортажи, духовно-музикални програми, осъществяват се благотворителни акции, библейски беседи, здравни семинари, концерти. Празниците в обществото продължават да се отбелязват с подходящи послания. Директорката в отдел „Вероизповедание“ към общината споделя: „Адвентистите винаги са точни!“

През годините църквата в гр. Лом е преживяла както добри, така и трудни дни. Днес тя наброява 15 членове. Има не малко приятели и симпатизанти. Радва се на добро име сред обществеността, за което в голяма степен са спомогнали благотворителната дейност на фондация АДРА и различните инициативи на църквата. След проведения през октомври 2005 г. благотворителен концерт в помощ на пострадалите от наводненията в местния вестник „Ломпрес“ е направен следният коментар: „... защо погрешно набедена за секта църква събира дарения за жертвите от наводненията и изобщо се занимава с благотворителна дейност, а нашата православна църква никъде я няма? Но точно затова примерът на... „сектата“ е важен като пример за гражданска активност и отстояване на права.“

Въпреки трудното начало и „коравата червена кал“, семето на истината е посято през годините в душите на мнозина и имаме вярата, че то няма да се върне празно и плодовете от труда на всички работници, трудили се в нивата на град Лом, ще бъдат изобилни.

Изказваме своята благодарност и отправяме молитви за изобилните Божии благословения над всички, които са се трудили, грижили и помагали истината в нашия град да стигне до нас и нашите съграждани. Молим се Бог да благослови всички тях и делото Си в Лом и напред.

Живка Касабова

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦСА-България

Главен редактор: Петя Накова

Редакционен съвет:

Александър Филипов, Цанко Митев

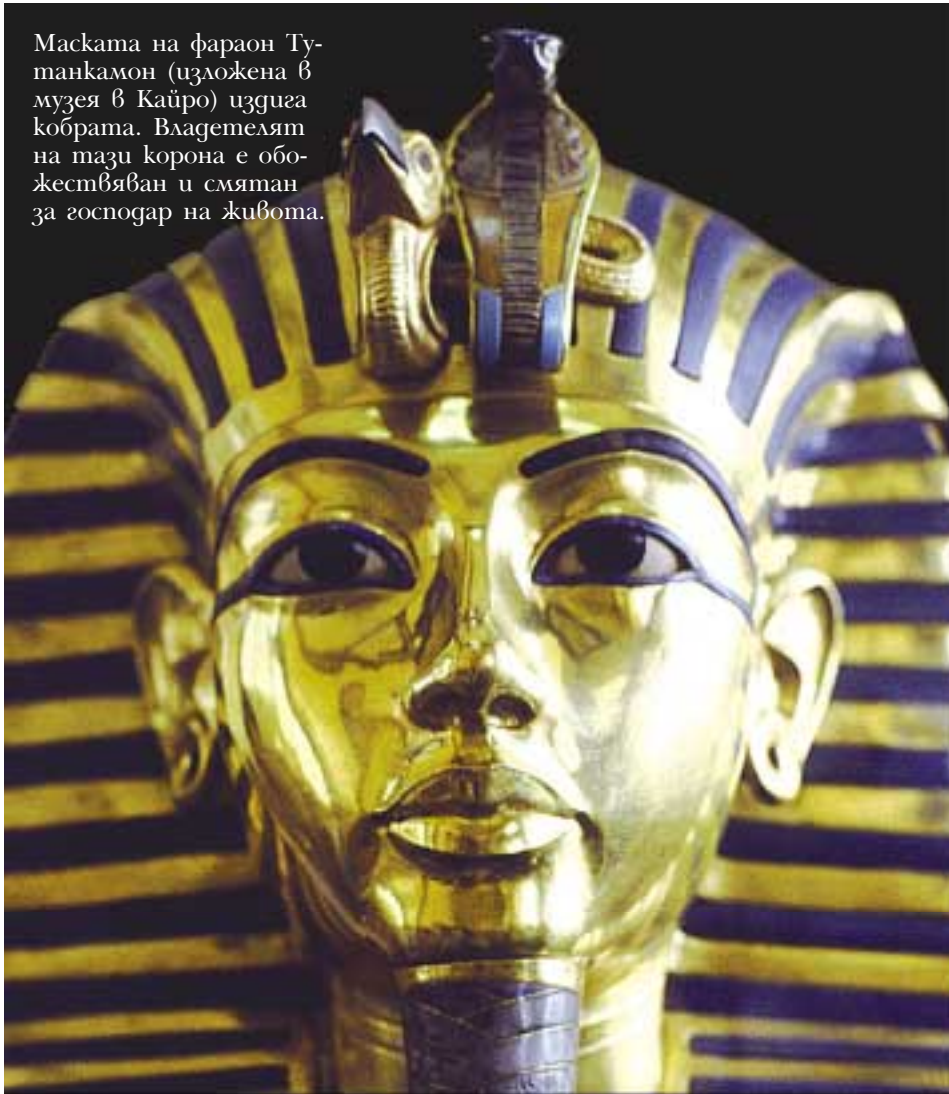
АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: xm@tradel.net

ISSN 1310-8654

Маската на фараон Тутанкамон (изложена в музея в Каиро) издига кобрата. Владетелят на тази корона е обожествяван и смятан за господар на живота.

маската на змията

необходимо условие за превръщането на хората в богове. Поклонението на змията поддържа следователно още от Едем една форма на хуманизъм, противопоставяща се на Евангелието на Исус Христос. Вярването в космоса-бог или в един бог на космоса - това е проблемът, скрит зад маската на змията още в първите пасажии на Библията.

Битие, написано от Мойсей преди повече от хиляда години преди нашата ера, показва всъщност един различен хуманизъм от този на религиите тогава (виж важността на змията *serpens* в Египет). Двете дървета в Едем - „дървото за познаване на доброто и злото“, където змията се е увила като кадуцей, и „дървото на живота“ поставят човека пред един важен екзистенциален и метафизичен избор. Било то да реализира своята съдба на безсмъртен и всезнаещ син на змията/космическата енергия, така както са правили древните фараони, носейки явно на показ змията върху челата си, или да живее като зависим син на Един Бог Създател, който дава възможност на вярващия да участва в Неговото безсмъртие и присъствие. Ето защо зад маската на змията се крие цял един духовен свят на съблазън, който Библията открива, за да напомни на човека: първо, че земята и небето не са бог; второ, че човекът не е бог; трето, че не може да бъде безсмъртен освен чрез Божия безсмъртен Дух в него; четвърто, че отвъдният свят е реален, но опасен, и е неразумно да се комуникира с него. Целта на тази съблазън остава все същата: да гонее човечеството до отвърляне на Бога Създател и Неговия морален авторитет, показан в закона.

Сп. „Знамения на времето“

Везическия символ фигура на змията е свързана с произхода едновременно на земята и космоса. Тя е почитана като принцип на живот и като символ на жизнената енергия на земята, слънцето, луната, звездите, зодиака. Като такава представлява живота и безсмъртието. Пазител на смъртта и на отвъдното, това животно е *ipso facto* медиатор между света на живите и този на мъртвите - окултния. Свързана с култа към духовете и прадедите, змията се утвърждава като символ на мъдрост, сила, плодовитост и сексуалност, както и на цикличността на живота.

Религиите на змията с техния пантеистичен възглед за света приканват човека да склучи завет с природата, възприемайки себе си като енергийна, динамична и божествена частица от едно голямо космическо цяло. Смятало се е, че култът към змията е отварял човешкия дух за свръхсезивни възприятия на отвъдното (спиритуизъм) и улеснявал по този начин мозъчното развитие, което било

А СЕГА НАКЪДЕ?
 Да ни каже Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. Евангелие 42:3

За всички, които желаят да чуят библейската истина.
 Безплатно библейско кореспондентно училище.
 Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"
 Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"
 Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел: 052/ 33 33 99; Email - kba@abv.bg

AWR
Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
 Сутрин: 7-8 ч. на честота 6045 kHz
 (49-ви метрови сектор на къси вълни)
 Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
 E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
 Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdagb.net и оттам в „Адвентно радио“.

Тези, които имат цифрови приемници, могат да ни слушат чрез сателитна връзка (по същото време - от 7-8 ч.):
 AWR-Hotbird-13°; Freq. 12697 MHz; S/R 27500 K.Sps; Pol. - Vertical

ТУРСКИ КОРЕСПОНДЕНТЕН КУРС „Отворена врата“

Umit haberi
 На ваше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ето някои от заглавията: „Пророчествата, Палестина и потомството на Авраам“, „Избор или съдба“, „Молитвата, която получава отговор“ и др.

e-mail: remzi_a_ahmed@yahoo.com
 Пишете на адрес:
 гр.Шумен 9701 1 Ц Пощенска кутия 517
 Тел.: 054/4 48 77

ИЗДАТЕЛСТВО „НОВ ЖИВОТ“ ПРЕДЛАГА:

ЛЕКАРСТВА ОТ ПРИРОДАТА
 Г. Поулийн

Цена: 2.50 лв. на книжка или 10.00 лв. комплекта

Живеем в свят, в който здравето се е превърнало в дефицит, а болестите - в естествено състояние за човека. Все повече хора прибегват към лекарствата като възможност да стабилизират здравословното си състояние. Проблемите им обаче се задълбочават, защото много от тях имат странични ефекти, с които след това също трябва да се справим. А в „аптеката“ на природата можем да открием всички лечебни средства, от които се нуждаем, за да се излекуваме. Възползвайте се от нея!

„Лекарства от природата“ е книга с подчертано практическа насоченост. Тя представя краткото описание на широко разпространените днес заболявания както и разнообразни рецепти за справяне с тях - без за приложението им да са необходими много средства, време, усилия и специални условия. Може да се използва като наръчник по природолечение.

www.bibleiskikurs.org
 Препоръчваме този адрес на приятели :)

На всички, които обичат свободата в ИНТЕРНЕТ предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE
 • лекции върху „Основните учения на Библията“
 • радиопрограми на „Гласът на надеждата“
 • интересни книги на издателство „Нов живот“
 Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org

Всичко за всеки в Адвентната българска мрежа!

sdagb.net

- Новини от страната и света
- Утринен стих
- Адвентно радио - Пловдив
- Аудио материали
- Библия с 19 превода
- Обяви
- Детски кът
- Пазелни връзки
- Своботно училище в Християнска мисъл
- Текстови материали
- Високо материали
- Книги
- Форум, отговори на въпроси
- Електронен магазин
- Справочна информация

www.sdagb.net - посетете ни, споделете го с приятелите!